

Boldog Zoltán tárcája

Ördögűzés a buszon

Egy hétig szerelőnél pihent az autóm, így kénytelen voltam buszozni, kilépni a komfortzónámból az emberek, a nép és a nemzet fiai közé, meghallani szavukat, ízlelgetni mondataikat, figyelni fiataalt, korombelit és időset, hogyan élnek egymás mellett békében, van-e kit szeretniük, van-e kit gyűlölniük a saját boldogságuk eléréséért. Figyeltem, téma-e még a migráció, vagy már éppen a kanyarótól kell félni, esetleg a kettő közötti szorongás állapotában vagyunk. S talán nem véletlenül próbáltam minden érzékszervemmel kitapogatni, mi újság a világban, mert ilyen vagyok én is, azonnal gyanakszom, ha minden rendben van. Gyanús, ha nem beteg egyik gyerek sem. Nyugtalanító, ha egy napom úgy sikerül, ahogy elterveztem.

A nyugalom így tud fojtogató érzéssé válni, s hogy ki ültette belénk ezt a gyanúval teli várakozást, azt magyarázhatnám sok mindennel, a bús magyar múlttól kezdve az átlagfizetésekig, Kádár Jánostól kezdve a magyar iskolarendszerig, de végül csak arra jutnék, hogy a hiba rajtam kívül van, így nem kell megbirkóznom vele. Idegen népek akarnak uralmuk alá hajtani minket, kereszténységünket veszélyezteti az iszlám, és közben szép lassan elfogyunk a Föld színéről, mert szex közben nem gondolunk nemzetünk jövőjére. Ilyen félelmekkel vagyunk tele, szinte kártyára írhatnánk mindegyiket, majd kezdődhetne a játszma, hogy aztán győzzön a legpanaszosabb.

Így szorongtam én is a reggeli buszon egy héten keresztül, ahol lassan rájöttem, hogy mi, magyarok, s talán mi, európaiak lassan Kronoszok leszünk. Ő volt az a titán a görög mitológiában, aki levágta apja nemi szervét, majd Zeusz kivételével felfalta saját utódait.

Akkor kezdtem ezen gondolkodni, amikor felszállt egy kétgyermekes anya, s a nagyobb, már éppen óvodás éppen elkezdett

hisztizni. Talán nem tetszett neki a reggeli, az egész reggel vagy a nagy tömeg. Nálunk napjában többször fordul elő ördögűző jelenet, amikor egyik vagy éppen mindkettő lány önmagából kikelve, habzó szájjal követel valamilyen irreális dolgot. Például azt, hogy ő nem lekváros, hanem rózsaszín palacsintát szeretne enni. S mivel ez egy másfél órás sütkérezés után, nyersanyag híján már megvalósíthatatlan, földre veti magát, és negyedórán át üvölt. Jobb híján azzal viccelünk, hogy megszállta az ördög, miközben tudjuk, hogy a démonokat mi teremtyük, ahogy megszületett annak idején Lucifer, a bukott angyal is, akit kihajítottak a mennyből.

Ez jutott eszembe reggel a buszon, mosolyogtam magamban, de a nép, a nemzet fiai és lányai máshogy értékelték az eseményeket. Minek kell az ilyennek szülni, egy jó nagy pofon kéne a gyerekeknek, ez is a CSOK-ra hajt – suttogták útitársaim, akikkel én is távolabb zuhantam a mennyből, egyenesen Kronosz birodalmába, ahol idővel elfogy a nép. Amit nem sikerült az osztrákoknak, a franciáknak és az oroszoknak, azt szépen megoldjuk magunk. Hiszen az, amit a buszon láttam, az nem közösség volt, csak egy dühös tömeg, amely nem látta saját gögjétől bukását. Talán egész Európa pusztulását.

Az anya nem hallhatta mindezt, de mit is válaszolt volna, idővel megszokják az ilyesmit, megalkudnak azzal, hogy megvetés veszi őket körül, meghúzzák magukat, és a nép, a nemzet lelkiismerete beszennyeződik. Alig akad, aki mer helyettük szégyenkezni. Alig akad, aki mer szólni, és Kronosz pofájába, a nép és nemzet arcába üvölné, hogy elég. Utána pedig megmagyarázná, hogy a hisztit elviselni nehéz, olykor őrjítő, de szükség van a dacra, mert úgy lesz egészséges a lélek, úgy fejlődik ki a szabad akarat, amelyből rosszabb esetben Nobel-díjak, jobb esetben egészséges felnőtt és szabad ország lesz. Mint ahogy hiszti volt 1956 is, bár megkaptuk érte a pofont, de világra szóló dackorszakunknak az volt az utolsó fellángolása. Azóta belenyugodtunk abba, hogy a jövő majdcsak megszületik, kialakul, felnövekszik valahogy, majdcsak elintézik helyettünk, lesz nyugdíj, lágy kenyér, ingyen koporsó,

és lesz kisgyermek hisztije nélküli lapos tévé, benne sorozat, lesz génkezelt, szép nagy piros alma, amelyet más szakított le nekünk a tudás fájáról, így bűnhődjön érte ő.

Már majdnem leszálltam a buszról, amikor egy néni magával rántott engem, keresztény magyart, kétgyermekes családapát a pokolba vagy az Alvilágba, nem is tudom pontosan, úgy keverednek Európában ezek a kultúrák, hogy ember legyen a talpán, aki kibogozza. Mert akkor a néni azt mondta halkán, meg kellett volna keresztelni a gyereket, s akkor nem hisztizne. Kissé megviselt a dolog, egyházi iskolában tanítok, s tudom, látom közlelről, egy keresztény ember ennél összetettebben látja a világot. Nem várja el Istentől, hogy mindent megoldjon helyette, csak erőt adjon a megoldáshoz, a terhek cipeléséhez, a megbocsátáshoz a saját gyermeküket felfalókkal szemben.

Így találok az emberélet útjának felén, egy sötétlő reggeli buszon Kronossal, s mivel az igaz utat nem lelem, siettem az autószerelőhöz, hogy adja vissza a kocsit, mert én ezt nem bírom tovább, nem szeretem látni, ahogy megvetik a gyermekeimet, a saját jövőjüket, miközben még sosem látták őket. Szeretnék végre egyedül utazni, elúzni saját, újjászülető démonaimat, s megvárni, amíg a titán véglegesen kihisztizi magát.

